

Crisi de valors al Cabanyal

OPINIÓ

POLICIA I EXPULSIONS ENCOBERTES.
AIXÍ AFRONTA EL TRIPARTIT
A L'AJUNTAMENT DE VALÈNCIA 17
ANYS DE CONFLICTE URBANÍSTIC,
PERÒ SOBRETOT HUMANITARI,
AL BARRI DEL CABANYAL, PENDENT
DE REHABILITACIÓ. I TOT AMB EL
SUPORT DE LES ASSOCIACIONS
DE VEÏNS TRADICIONALS

Arribaren al Cabanyal per pobres i també per pobres en podrien ser expulsats. I ens referim a la gleba tradicional, aquesta passarel·la fantasmagòrica que travessa els segles sense aturar-se, sense dret al descans. Són, al Cabanyal, les famílies gitanes carregades de fills, simptomatoma d'extremada pobresa o obstinada riquesa segons el carrer inscrit en el padró. Gitanos espanyols i gitanos romanesos que fan a diari la collita del contenidor. Cavallers errants, bruts, pell bruna i pal de ferro per furgar entre la merda. Tot això que després ressuscita en objectes inversemblants per mercats i parades de coses velles, la immundícia exprés que permet poblar la nevera.

I la misèria també entra en el balanç de comptes i despeses del sistema. Per exemple, hi ha els 6 cèntims que val el quilo de cartró. Àngel, fet felí en la matinalada, buida els contenidors de reciclatge per ajuntar cinc euros diaris. I Antonia ven draps i peces de roba a un euro a primera hora del matí de dijous, quan hi ha mercadet al barri. "Ara està prohibit, dona mala imatge. Són ordres del nou ajuntament", li digué el policia que li requisà el fardell de teles la setmana passada. La justícia, de fet, hi sol ser especialment rigorosa. A Mª Luisa l'han condemnada a sis mesos de presó per furtrar un cotxet i Criprian ha passat dos anys a la garjola per haver furtrat una bicicleta.

Una població sense cronistes que viu en bona part dels 500 habitatges que l'Ajuntament de València, durant l'època de Rita Barberà, s'aproprià entre 2001 i 2015 per enderrocar-les i perllongar l'avinguda de Blasco Ibáñez fins al mar. El pla preveia la solsidea de 1.651 habitatges, però els tribunals barraren la porta a Barberà, ja que el Cabanyal és un barri protegit per l'alt valor patrimonial dels

SERGI
TARÍN

edificis i la trama urbana. Unes cases que, en mans municipals, eren destrossades per dins, tapiades i abandonades sota l'efecte crida d'una població amb molts anys d'espera en les llistes de pisos de protecció social. Cases finalment ocupades sense llum ni aigua ni condicions d'habitabilitat. I la pobresa, una vegada més, fent de combustible als dipòsits de les excavadores i del conflicte social.

És aquesta població, sempre sense rostre, però amb número d'estadística oficial, a la qual es referí el juny passat Sandra Gómez, responsable de Policia. En 15 dies, la regidora inventarià "282 intervencions, 18 actuacions en ferralleries, 127 recollides d'estris, 30 denúncies per venda ambulants, 46 denúncies per conductes antisocials i 9 actes per habi-

tatges en estat d'insalubritat severa". El complement des de la regidoria de Benestar Social que dirigeix Consol Castillo consisteix en dos tècnics que divendres, de 10.00 a 13.30 hores, informen sobre ajudes municipals, però sense capacitat per tramitar-les. En dos sessions encara no han rebut ni una sola visita. També es parla de mediació social sense mediadors i s'ha conformat una comissió urgent per millorar la convivència, però que en veritat funciona com a bústia de greuges en contra de famílies, les romaneses, que no hi estan representades. Tot això amb el suport de les associacions veïnals clàssiques i els comerciants.

Hi ha veïns que es queixen de sorolls i de les males olors que destil·len les cases on s'emmagatzema la ferralla. I, a més, asseguren que els gitanos romanesos arribaren a l'empara del pla urbanístic i feren de peons involuntaris d'un Ajuntament que repel·lí el veïnat anterior. És cert. Però què fem ara? Desterrem els actuals inquilins per conjurar la imatge del passat? És aquesta la responsabilitat que adquireix l'Ajuntament de València després d'haver-los gastat al seu gust? La liposucció pot ser exquisida. Només cal prohibir-los comerciar amb el ferro per fer-los marxar *voluntàriament*. Mentrestant, els polítics ni han xafat ni xafen carrer. I semblen prendre mesures al dictat de la veu que més crida. Mesures fàcils, policiaques, per a problemes complexos. Quan a Anglaterra, per exemple, s'incentiva des del Govern ls romanesos que tracten la ferralla o, a Barcelona, s'han impulsat cooperatives per legalitzar i dignificar els ferrallers.

Al cap i a la fi passa com sempre: pa, treball i sostre. L'única suma possible perquè la gent deixi de ser número, cosa o paisatge molest des de la finestra.

Periodista